

התנועה הולוצית במתכונת אוניה ההואורה לקלים בסגرتה את חלן הנדור של האנשי הצערם, והוכנות געשו עוד על סף הורימת קיבוציה הכלשה לשאות ווקמו בערים ובעיריות. נקבעו גורענים קולטים לעם רב. נס הוא שגיצלה שכנת פדריכים, אשר הסילה על עצמה את העול הקשה הזאת.

אזורות הקילמה היו מודורי. נחפות, מאין כל ברירה. כל קיבוץ עסק ב'מחלפה' על כל השילוח והחטיב שבדבר. לאורך כל קדרובנה וליד כל מחנה בו, החל מרגבון, ציפו תברים לפגוש את פני הבאים. בשתייה המועטה בכל מחנה קידמו את פני התאנשימים. טיפסו בתדם החל כל הגדרה הגדולה. עבדה ושםשה משען לסתלה להבא, ובעוותת גאל תקפטן הראשן יכולנו לעמוד לאחר מכן בפני קליטה נשולי האדים הנדולים שהחלו לזרום.

הרופטראציית משלמה — קיבלה היקף מלכתי. בחדרי האביב של שנת 1946 הגיעו באצעצתה 140 אלף יהודים מרוסיה. בקרונות, באשאוגנים בשידות נהרו ובאו כל הורכים — מסיביה, מאסיה, מאקוראינה. הם ניטלטו ברכבות, ימים, שבתוות ואף מושך. היו אלו משפחות טספולות בילדיהם, חינוקות רביים. שרדי היהודים מפולין השובי-ילדים. שיכלו את כל ילדים בימי השלטון האנגלי, ראו פתאות לפניהם יהודות חדשות, בעלת פרצוף אונשי אחר לחלוון. בפולין היו אונשי-מחנות. אנשי-יער, פארטיזאנים וחילימ. בלום בחרוויס — אחד משפחות שנשים מעיריה, ולרוב — גברים צעירים ונשים תנועה, ואילו כאו גראת וכאה פחאות דוחעים, משפחות מסוכלות, עניות דלה וועלבה.

הכנות לקיטה לא עמדו בפני הארבים הגדולים של התמונת שבאו. הורيمة כוונה לשליה-התחתית, שצורה לפולין בסקטום שתחד-ספר המORTHI ש עבר לברית-הומות. הקליטה שם הייתה מותנית גם בקבב-היציאה של הגרגמים. וקשה היה להשתלם על הרים הדרלי. והוא סרנטפודוטים של יהודים וגם של לא-יהודים. בחוגים יהודים מסויימים צצו אילויות על "מדינה יהודית" בביבול בשלויה, מען בירוביגאנ פולנית. אבל החלומות הללו קפלו עד מורתה.

ולאtan והאנשים עייפים מן גנדודים המשומלים ובמהם למרגעת. תחילתו לא היו תגאניס לשיכון ילדים בתחום "מחילין". אחר כך נתארכנו גם קיבוצי העובד" המיוועיסט למשפחות על ילידיהם. עיביך נתקללו משפחות בעלי-מזכותם, וילדייהם פדרדו בתהיילידים. ברדיך זו נקלטו אלפי משפחות ובעל-מזכותם בתאים מאורגנים. האדים קיבלו מיד עם רידתו מן הרכבת מיטה וגס מדין, אוכל, מיטול בילדין, וגם עבודה ויתה מזיה. ועל חכל — בשורת העליה לא-ישראל. והאנשים בא פרוטה ובלבם יוקד משנცבר לקלוט כאן אם כל הבאים, הוחלט להוציאו חלק לשמאטין שעיל חוף הים.

הניזנים משקיע או ריבות וולאר בוחרש לקליטה. היהודים נמשכו משלותיהם יותר לשליה, וכשהיו מפניהם שירות צפונה, יש והיו גותנים לנוגה-הקרפ שוחר בכדי שישים לשליה. מחד היו קוראים תגר משלויה: מה עולתת לנו? מודה באו אלה שוב לכאנ? ואילו משטאפען היו באות מבוהלות השאלות בו אחר זו: מועז לא הגעה עדין הרכבת עם הבאים?

המוני היהודים נתקלו מיד עם עברם את הגבול הפולני בנל אילם של שנאה ממד האוכלוסייה. לעני הפולנים. שויימי בונפשם כי נפטרו כבר מן היהודים לעולם. צזו פחאות יהודים הגוררים בקרונות זה אחר זה. ובמקומיהם הקורומים ידעו יהודים אלה מצקה כלכלית קשה, אבל כבודם האנושי, ביחסם, נשמר שם. ופתאום, בפגיעה עם ה-טולדת", עליה הכרות על ורשות זו, היו מקרים, שכרכובות היהודים, בעבורם כפירים, גרנוו באבני. היהת זו מהלומה איזמת היהודים נדחתו, מכוו במכובנה. لكבלת-

היאום, המחייב של קיבוצה — זו היהת מנתר-חלקות.

ועל הכל — היהודים מפולין ותקלו בפולין בקייה וריקה מיהודים. גם לאחד שמייעת כל פרטיה הטבע ומשואה, לא תיאר לעצמו היהודי הפולני שחור ל-„טולדת" את גודל האסון, את שיעורו, עד שלא ראתה זאת במו עיניו. וכשפוך היהוד את עיירתו. וראה את תחוון לבתים ותגנינים. מן חגולת — גקל לתאר מה התרחש בלבו. ופנוי וגאים הנפנחים עיניהם באמזים כבירים. מילינוי וולאר השקשע לברכי הפורזוקטיביזציה, אבל קדען לך לא הייתה, לא במצוות ובucker לא כנשף האדים היהודי. היהודים שנדרדו ובאו הנה לא מתכוונו כלל להיקלט כאן, כי את פולין יראו רק כתחנות מעבר. קלאופרטיבים יהודים שמת ארגנו — רבים מהם נתפזרו סמוך ליערות.

פרקיט מפרשת הבריתה

עם מום המלחמה הלו פורחות בחיל האoir שמעות על הרופטראציית של קוזי פולין פרוטיס. לא ידעו עירין מה צפונ ביה ובאייה מדים עמידה תיא לו. אבל הצעית היהת רבה ורוכחה. חרדרתנו לאנשי הפתורת הולוצית אשר שורה שם הנעה אותנו קודם-כל לטפל בשיבתם אלינו ובר עלה ביידינו ללקם ולהחזר 500 אנשי תנעה עוז בטdem החל כל הגדרה הגדולה. עבדה ושםשה משען לסתלה להבא, ובעוותת גאל תקפטן הרראשן יכולנו לעמוד לאחר מכן בפני קליטה נשולי האדים הנדולים שהחלו לזרום.

הרופטראציית משלמה — קיבלה היקף מלכתי. בחדרי האביב של שנת 1946 הגיעו באצעצתה 140 אלף יהודים מרוסיה. בקרונות, באשאוגנים בשידות נהרו ובאו כל הורכים — מסיביה, מאסיה, מאקוראינה. הם ניטלטו ברכבות, ימים, שבתוות ואף מושך. היו אלו משפחות טספולות בילדיהם, חינוקות רביים. שרדי היהודים מפולין השובי-ילדים. שיכלו את כל ילדים בימי השלטון האנגלי, ראו פתאות לפניהם יהודות חדשות, בעלת פרצוף אונשי אחר לחלוון. בפולין היו אונשי-מחנות. אנשי-יער, פארטיזאנים וחילימ. בלום בחרוויס — אחד משפחות שנשים מעיריה, ולרוב — גברים צעירים ונשים תנועה, ואילו כאו גראת וכאה פחאות דוחעים, משפחות מסוכלות, עניות דלה וועלבה.

הכנות לקיטה לא עמדו בפני הארבים הגדולים של התמונת שבאו. הורימה כוונה לשליה-התחתית, שצורה לפולין בסקטום שתחד-ספר המORTHI ש עבר לברית-הומות. הקליטה שם הייתה מותנית גם בקבב-היציאה של הגרגמים. וקשה היה להשתלם על הרים הדרלי. והוא סרנטפודוטים של יהודים וגם של לא-יהודים. בחוגים יהודים מסויימים צצו אילויות על "מדינה יהודית" בביבול בשלויה, מען בירוביגאנ פולנית. אבל החלומות הללו קפלו עד מורתה.

הניזנים משקיע או ריבות וולאר בוחרש לקליטה. היהודים נמשכו משלותיהם שעיל חוף הים. וכשהיו מפניהם שירות צפונה, יש והיו גותנים לנוגה-הקרפ שוחר בכדי שישים לשליה. מחד היו קוראים תגר משלויה: מה עולתת לנו? מודה באו אלה שוב לכאנ? ואילו משטאפען היו באות מבוהלות השאלות בו אחר זו: מועז לא הגעה עדין הרכבת עם הבאים?

המוני היהודים נתקלו מיד עם עברם את הגבול הפולני בנל אילם של שנאה ממד האוכלוסייה. לעני הפולנים. שויימי בונפשם כי נפטרו כבר מן היהודים לעולם. צזו פחאות יהודים הגוררים בקרונות זה אחר זה. ובמקומיהם הקורומים ידעו יהודים אלה מצקה כלכלית קשה, אבל כבודם האנושי, ביחסם, נשמר שם. ופתאום, בפגיעה עם ה-טולדת", עליה הכרות על ורשות זו, היו מקרים, שכרכובות היהודים, בעבורם כפירים, גרנוו באבני. היהת זו מהלומה איזמת היהודים נדחתו, מכוו במכובנה. لكבלת-

קסי הקליטה היה איזם. מגול החיים הקים לא היה מסוגל לקלוט. „קומייטטים" שפעלו לא היו מטוגלים להקיף את הפעלה, היו גם תנאים אובייקטיבים שעשו לאל במציגותם כבירים. מילינוי וולאר השקשע לברכי הפורזוקטיביזציה, אבל קדען לך לא הייתה, לא במצוות ובucker לא כנשף האדים היהודי. היהודים שנדרדו ובאו הנה לא מתכוונו כלל להיקלט כאן, כי את פולין יראו רק כתחנות מעבר. קלאופרטיבים יהודים שמת ארגנו — רבים מהם נתפזרו סמוך ליערות.

הגובל, באשר תעוזותיהם לא היו בנסיבות ה-"גנונ'" (שלנו) ושהפחת לא הייתה דומה לו של היינרים האמתיתים" (לעברית).

בנדידה זו געורנו לא במעט ע"י הצבא האדום, שעוזר לפלייטים בכלל, וביניהם גם ליהודים, לתגעה למולדתם. אנשי הצבא האדום העברינו גבולות במכוויתיהם ובכל אשר עמד לרשותם.

סידור זה פקע בתחילת דצמבר 1945, כאשר חתכו אחרינו השלטונות ונילו דרך זו. המזב באידופה נהיית או יציב יותר. קימעא-קימעה פסקו נציגות העמים. נאלצנו לחפש דרכי נדידה אחרות.

בקופה השניה בוגעה הנדידה ע"י גנבת הגבולות בפועל-יתמורתה. דרך זו נכשלה לאחר נסיבות רכיבים, חוץ התגברות על מכשולים שונים. היו לנו عشرות נקודות-מעבר לאחד כל הגובל, בכיוון לציליה וכ戎מיה שבתחום הכיבוש הסובייטי. העברינו את האנשitis בעיקר בלילה, בידיעת המשמר וגס בלוי ריעתו. משך הזמן לפחות מזמן בהורינו להכיר את כל המשעולים והשבילים בהרים. בימים ובלילות. משנסגרה נקודה אחת — מיר נפתחה אחרת, וחזר חילתה.

בפולין היו אז רק 70–60 אלף יהודים שבאו מתקירות ומתחזר ("אריי"), וחלק שנתחרר מהזבב. עם נוא אנטיב התחלנו להגעה משולחי הרפטוריאניסטים מروسיה. תוך חדש אפריל, מאי ותחילת יוני 1946 הגיעו 140 אלף יהודים מרוסיה, שנמלטו בין מאות אלפי פולנים שחוויתו למולדתם. ואך שהמשלה בנתה מגנו גדר, על-מנת לקlösם את תחוריים ולהבניהם לטען החיטים הכלליים. הרי תצלחת לא היתה מרובה.

עם נוא והיהודים החמיר מצב הבטחון בפולין. כנופיות אנדרס גילו פעילות רבה וניצלו את בוא היהודים להפתת שנאה נגדם ונגד השלטון החדש גם ייחד. רצחו יהודים על-מנת לנגורם לאנדרלומוטה בארכ.

תחושים אימה והבדידות היהודית היתה עמוקה מנשוא. טרם נמחו בתמי הדם מאותות ההשמדה והגדולה שפגעה בכל היקר. היהודים לא יכולו להישאר בפולין. היה הכרח להפסיק בוגדייה.

בתוקף לח' זה ליציאה הלכה עבדוננו ורבתה. בחדיishi החורף הראשונים שלחנו לעיר אנטיש מארשלה אנטיה אליטליה. נרעים קיבוצים מלכדיים, אנשי קיבוצים שקיבלו השרה ממש חדש מס' פראצנו גובלות, ואזורים אלה היו כות מחץ חלוצי, פורץ גבולות. בעוררות פראצנו גובלות, ואלהם ניתספו בזדים רכיבים, וכן משפעות מטולות בילדיהם. אשד המשיכו אותם ברכן.

הנຽות היציאה בראשיתה גישה עליידי אנשי הקיבוצים. כ-20 אלף איש מנו גובל איננו גבול, והודעה איננה תעודה. נציגות עמים, שבאים ופעלים חרורים ממחנותי העבורה. אנשים נסועים אל הבית ומגנו, בורחים מאיימת גיטסה וכך. רק לאחר שנטשלה אנטיה אליטליה ונערכו גורם הארצישראלי בונדרת העם. המהκף גדרל, הדרכים חתרבו, גם הכוון השתנה. מרווחה התחליו נודדים דרך הונגריה, יוגוסלביה ואוטוסטריה לאיטליה.

שליחי אי' הגיעו לאירופה באוקטובר 1945. ובאיופה אז — מקופת תוחזובותם, הענפה של הסטנריםונט ענתה רק במידמה על האזור הווה. גרעין המדריכים הותקים עשה דרכות בזאגה לתוכסת מתחודרים של מדריכים צעריטים לקיבוצים ולילדים. אך לטירות כל הkowski בעזה חינויו — היו פרוות וקמה גנוועת.

אליה היו את תגל הראשן בתנועת הבריהה. ובקבות זה רבתה הפניה לקיבוצים, גצמו לדבר עברית, שנראתה כיננית בעני שומרי הגבול, או להתפלל קטעי תפילה לשם הטעה, וכשיהי סגירות אל הגבול קיבוצות יוניס "ממש", קרה לא אחת כי החוזן מן

הארם לא נמצא לו מקום מבינה נפשית. השנהה עפפה מכל עבר, והוא השפוך זען מן האדמה. קשה מלהתהלך סתם ברחובות ולשכה את העבר. מי שלא ראה זאת במ' עיגנו — לא יבין החורבן ועק, והפחד הייחורי היה בעין. וסאיך — אירא-פער להיקלם, לחדר לungan החיטים הכלכליתם.

נוסף לכך פעל זגוט הצעיר-הלאומי. מהתעוררות הלאמית היהת גדולה. היהת כמיתה למולדת מ-מש. השנהה מסביבה העמיקה וטיפה את הרגש הזה. 140 אלף יהודים שיצאו בדרך לבוא לבאן — ברובם המכريع היו ציונים. גזהלה היהת הנכונות בהם. נוכנות לעליה בכל הדריכים ובכל התאנאים. ארץ-ישראל אורחותה, שהו מנותקים ממנה שנים. היהת עסורה עכשו וזהר מיזוח. היהת כמיתה לבית, למקלט, למנוחה, במקום זהוחה זהוחה בשגאה. היהודי הפסיק להאמין לגוי, הבן שני בית זולת ארץ-ישראל. אנשים שידעו רעב ללחם, שעמדו לא אחת בפני המות, רצו להמשיך וללבת, לכתת את הרגלים למרות הסכנתה, העיפות, למרות חוסר המזג. אין מה לאבד. על רקע זה צמחה תנועת הבריחת-

פרשת הבריהה החלה עם תחילת השטורו, בעוד ואראשה ביד האויב.

עם שחדרו וילנא וברנוביץ', כבר נמצאו קבוצות יהודים ביערות וחיפשו דרך לאחד החוספים. כדי להגיע משם לא"י, החוף הקרוב ביותר היה חוף רומניה.

הגוזית החדשה הזאת קיבלה אופי ציבורי-תנועתי, כאשר לאחר שטורו לבאן מחרוכו בה פעליל התנועות. מראשי לחומי הגיטאות, ונעמדו בראש המפעל. הערכות את מצב היהודים בפולין ובאיופה כולה הביאו אותן לידי מטנקה. כי יש להפוך את יצאת הבחרדים לנידית העם כלו אל חופים, על-מנת להגיע למולדת.

חברים מספר נרכשו בלבובין במטה ברורה לארון את תנועת הבריהה, הן של המנועה החלוציות והקיבוציות והן של היהודים בודדים.

כיוון הנדידה היה בתחילו לרומניה. צורויה ודרכיה היו רבות: כרומג'ט החווורים למולדת, ציניגם, תוך נגבת גבולות, עם נציגת הצבא וכו'. אף יהודים הגיעו לא'רומניה. רק לאחר שנטשלה אנטיה של מארגני הבריהה לאיטליה ונפגשה עט הברינדה ועם היחידות העבריות, שאח' גורם הארץ-ישראל בונדרת העם. המהκף גדרל, הדרכים חתרבו, גם הכוון השתנה. מרווחה התחליו נודדים דרך הונגריה, יוגוסלביה ואוטוסטריה לאיטליה.

שליחי אי' הגיעו לאירופה באוקטובר 1945. ובאיופה אז — מקופת תוחזובותם, גובל איננו גבול, והודעה איננה תעודה. נציגות עמים, שבאים ופעלים חרורים ממחנותי העבורה. אנשים נסועים אל הבית ומגנו, בורחים מאיימת גיטסה וכך.

בגראץ שבאוסטריה נזענו של חוסר אפשרות לקליטה אגיט נספת, והיה הכרח למזויא מטרון אחר. הוחלנו לכובע את המהנות פולני דרך צביה לאוואריה, מתוון הנחה שמשם נמל להעיבודים הלאה.

את פרשת הבריהה אפשר לחלק לשלש תקופות:

אחדות וראשונה — עד דצמבר 1945. האפנייג לה: נלי הזימה היהודית שלוביט בגלי הנדידה הבינלאומית באירופה. אנשיינו ושלו כפליטים שונים, יוניס בערך, החזרם ממחנות-העבורה תגבורניים בפולין למולדת. הם צוינו בתעודות מזיפות שהוחזקו בהכנתן, גצמו לדבר עברית, שנראתה כיננית בעני שומרי הגבול, או להתפלל קטעי תפילה לשם הטעה, וכשיהי סגירות אל הגבול קיבוצות יוניס "ממש", קרה לא אחת כי החוזן מן

והיתה הולעתה, שהוורים מפורסם את יולדות מגיל 10 ומעלה לקבוץ, כדי לזכות עלייה כך באפשרות יצאה גם לעצם.

ארנו את הלידת, והלבנו חברות נוער. במרקם מסויימים המרדו ידים גדר הורייהם. וכי הנערדים עשו את שלהם: משחקים, שירה, ריקודים, הווי חיים חיש — כל זה קע הרבה באופי התנועה.

מרוב והפוגרים שוב לא צועו את לב היהודי, הצורו רקחו את הרגשה. אבל בנימיותו לא מצא האדם מנתק, והדק להרגשה זו: מחר — רגע ופוגרים, ומאייד — ערב היינט, ולתורי ראה יסורים שהאחים מתחלים קיבוצים יוצאים. גער ויצא, ותקפה בהלה את הנשארים, הם עלולים להשאיר יתומים. החtileל לחץ שאן לחארו. משלא הצלחו לחדר לפגול תבריה המאורגנת, התחלו יהודים להפש דרכם על דעת עצם. נסוז חירות פרטית להברחה בענפרונטה. היצאה הפמל להיות למרכו חיינונש של האדם היהודי, מוקד החיים.

אל הקיבוצים נלו גם אנשים אחרים. החליכים הלו בוים ובלילה, ובכוננות, שעזים לא מת. והלו בידם דיקות, ורק עם תיק או תרמיגב. הלו ביטICON להיאס, להינשל, ליתופס ולראות טהורם, אבל הלא סר אופחד. עלייד הגובל בקואקוב נרצחו בירוי כנופיות פשיסטיות 13 תברים. אעפ"ב לא נורטו האנשיט מלמת. והליכה נורורה הילכה. גיא נוער, וייצו קיבוצים, יהודים שעירים השתרעו להבטיח את יציאתם בכיס, ודרת העם וילדיהם פחו שם ישרו לפמש. בלהה אהוה את הכל.

בקבוצת הבריחה נאמרו מאות אגשים, שחררו ונאסרו מחרש, ולא נורטו. מכדו את הכל ויצאו לדרכם. נהנו להחגיג להילכתן של נשים ארות, אבל הן המתיינו את הריזון. בחודש החשיי להרינה הילכה אשה ישראלית, והחפץ לנורל לדדה לא עצרת. אימת העתיר הדבירה את פחד ים המערב. ביולי אותה שנה עברו את הגובל 17 אלף יהודים. כולן עשו זאת ברגל ובשבוע הלילה.

בלוזותיהם עבר היו רביום, ובקרובן — מקומות ריבوت. הגיע ארט עם פתקא ואימרתי שולחיו הסורי בפיו בא למקומארינו — מאנסנים אומו ואחריך שלוחים בגובל. שם היה מתחים עד רדת הלילה וועברים בחשאי.

שת ערביה. במכונית וברכבת הגיעה שיירה של 120 איש. בשקט דרכן מעבירים אותם ליער. מתחניכם המוליכים מבלים ביחסים איש-בענימיט, עם קציני הגובל והילוי, ומתחום בשעדראון ניתן האות. המוליכים קופצים החוצה, סרים למוקט סמד. מחליפים את בגדיהם בגדי-עבודה, נעלמים מגפיים, ונונגים אורה לצאת. שניט מות הוליכים בראש, התאזר כמאכף, לשידה. הוליכים בשביבים, ביערות ובוואדי עד לעבר הגובל, בין גדרים בחטיבה וחווית. עד העבריה רבת והחליכים — צעדים בשקט, זה אחר זה, או שניים-שניים, מוכנים לכל. עם ההוליכים — ילדים, אמהות. אמהות מסתרות בחיקון את ילדיהם, לבן יגעו בכבci, ואירועו התגנשיות עם חילימ. יש ויריות מהודאות בחלל העיר בקריות ההוליכים. המתגנבים לא היו מעוניינים לעכל בעד היוצאים — "שליכו להם הירידים" — אבל שלחו יידיהם בביות.

המגורים בקילץ שמש מפנה בקצב הבריחה, לפני כן יצאו אלפיים בחודש, ואילו אחראין אלפיים יומ-יום. האיזוריות היהודית המאורגנת, ואפללו הערך המרכז היהודי, עם הקומוניסטים היוצרים הבוגדים שבחוכה, בגע לוחץ החומניט מושרים, הוברה לטפל בחקמת משבחים ובדagna ליאזאט. וגם הגזיטט נכס עבי הענן, הגזיטט ראה צורך להושיט עורה ליהודים באשר הם הם, והוא נס לidge גבולות אמרום. במידת-המהή הימה דאגה לאניאו-אלידים, לנשיהם הרות לילידם. אלה חוטשו בתנאים יותר טובים במקצת, ולמקומות-

ריכו אחרים, וחוטם יותר. גלוויים פעם לחבורת יולדת. בקצוות העיר שמפטין, בפרבר רחוק, בסביבה הרוסה ועובה, רוכזו הלוחמים וציפור. בחוץ לילה ניגש אותו שלנו. שני בהרים עמדו בקצוות הרובע מזה ומזה להשגת ולראות אם אין מתקוף פדרול צבא. במשך דקות טסף הלידים הילידים על האוטו — דוחסים וצופפים, כ-60 יהודים. מן תחולן השקפי ורואי כייך כייך הלידים הקטנים, בני 10–15, נעים במשמעה, מופתית. חיה ליטטן צעירה שינה לעפעפרים וציפו לדיעה שאפשל כפניהם. מכבים ברונס, ושלוש שעות ישבו, לא נתנו שינה לעפעפרים וציפו לדיעה שאפשל לנו. כבישם ריכט חוץ לגבול, וצדיק לדעת אמייח אפשר לצאה נאיה בירור בטחון לדוד. דבריה הדריה חדר וכוא למל פינה יהודית ותבדיך את הכל. הבולמים לצאת נאיה וועליה, המוני יהודים היו מוטלים בלילה זה עלייד זה, מנוברים על הרוצפות. ורכבים משוטטים לחפש דבר אשר יאלץ. רק אחריך הוועגו ממע מיטות ושביכות ונעם מטבחים הוקמו. רק ממש חומן אפשר היה להשתתף פודטא על הסטטיקה הזאת.

הכריחה אשר לא כזעה עיי שלטונו מפורך ועיי עצמה הסעה רבעות יהודים בזמן קצד מארך לארכ. כוח הרצון העז והכבר של המוני יהודים פרץ את הגבולות והשתף באשדות נוادرיט הלאה, והלאה — בדוך לארכישראל...

שייא היליכת זיהה בחודשי הפלגונות בקילץ, — יונגיילוי 1946. היה זה הפגורות האיים בירוח בפולין. ביום אחד נרצחו כ-80 יהודים עיי המחרת הפאשיסטית, ובטענה הרוצה לקמו חבל המוני העט על כל שכבותיהם. ואט כי הגובה השולטנות הימה חזקה, והם לא נר' תען מושם דבר, — אף לא בפני הסתת הריאקציה כי יהודים הם העומדים בראש השלטון — ושדרות פורעים הוציאו לתחיה — הרוי גט האם, אושני השלטון, וגוזמו מגילוי זה של שנהה ליהודים. או התחלו להליכד באיריכלחתם, למדות כל צינוג, לעקור סיד את השגגה המשורשת ואט המכנה של דצמ' יהודים המלוחות אותן. וכחוצאה מכח החול' להבן את פשר הנידחת דאו בה לא רק בבריחה, אלא גזיזה איריאית בכיוון לארכ' המולדת. קומוניסט פולני, איש איריאת, הבין והכיר בוכחות של יהודים להתחום למלודת, דבר אשר אشد הקומוניסט היהודי לרוב התקשה להבינו.

אנשי השלטן נתנו את אימונם בנה, המארגנים והעומדים בראש המפעל, מתוך ידיעה כי אוחורי המשטר החדש אניה וכי לא בשימוש לרעה, בעורה שתינמן לנו והיא לא משמש פתח להטבותן של יהוי הראקציה לפולין. הם גם נוכחו לדעת שאיננו מעוניינים במשעי ספרות והברחת ואלה מה אל מעבר לגבול, וכי בכל קבוצותיהם שנותפסו בגבולות לא נמצאו סבירויות, אלא חולציט עניות החותמות למולדתם. הם גם הבינו, כי לא יהיה בכוחם לעצור נזירה המונית זו אשר איניה נורעת מכל קשיים ומעוררים. אשר על כן נתנו השלטונות את ידם לפעולותן, עזרו לנו בהשדר היציאה, ואך עמדו גנד דלק האנגליזאטי.

שוגע במלחתו בהשפעה העברית עד לארכז'הטואז של הנזירה הירידית. התוקה השלשית בפרשת הבריהה, מראשת אונונט 1946 ואילך — מציגנית בעורה משפטית ובძמ' טמיין. הם כון כמעט ואינו קיימ. חדש אוגוסט, הדיאשון לאחסן, עברו את הגובל 35.000 איש. מספר זה בלבד מעיד על היקף הגזוזון, כמעט מלכתי, של הנידחת, מכוא מוכן, עד כהה קשה היה לבצע את הטפעל. הינו כמה בחורים צעירים, להגן עליהם תפקיד רב ועצום. היה עליינו להקים בתירעטל, מטבחים לנדרלים ולילידים, להגן פחים, מכוניות. עבורה הינה בניה על משורי דישום, קשור עם חילימ, מגנו אשר לא בקהלם, ולא מיד. ואט כי חלהה המכנה להיאס ולהיפגע. עדין היה הקשיים מדרובים. אפילו אנשים צרייכים היה להזמין בבריהה-מעבר שביעו ליעוותם שבתמייה. בתנאים שלא היה גוחם

היהודים, כי רובם הנדול כבר יצא את הארץ. כתוצאה מכל אלה נסגרו הגבולות לחילופין. בפברואר 1947.

בימים לאחרוניים שלפני חיסכון הגבול הצלחנו עוד לחשוף 500 בני נוער וילדים מבתיה הילידים וקובצי-ההכשרה ואת חלק הארי של התנועה החלוצית, אך השארנו ב-2000 חולזאים מאנשי האכשורה, מתוך דאגה לשדר יהודים שנשארו במקומם. שלום שימשה הוכחית.

שלוח חיל מץ, וכוח ציוניז'לוצי. דבר זה עשה מתוך שיקולים כבורי-אזרחיות. המצב במחנות דיכא את הרותות. עם זאת לא פסק הלחץ מצד התנועה הקיבוצית לאפשר לת את היציאה והמשך תהליכייה בדרך לחוף. תוך מאבקים רבים נשבה הלהבה החלוצית....

ונירזה זו היהת חוות מיוחד בסינג. עם שלט על כל שכבותיה וביריהם. זקנים, נשים וילדים נדרו בכיוון מסוים. אך בלי ידיעה איך ולן להגע, ומה מצפה לו בדרך. לא קבוצה ניבורית בהודים היהת זו, אלא עם שלם, אשר איןנו רוחע מפני כל מכשוליהם, לא מפני פגעי טבע ופגעי שלטון, ואשר כל גבול סגור — נפתח בפניו.

לא ישכח היהת האנושי מגד ראי ארצות הרימוקדטיה העממית החדש, אשר בגין לחבירות היהודים, אנשי המפלגות האנטיציוניות, הבינו לנדרה זו, למוניה ומג'מותה, ונתנו ידם להצלחתה, על אף כל הקשיים אשר מונו להם עקב עזותם זו.

עוד יטופר על הניבורים האלמנטים בנזקנות הנובל הזרות, בתרות ובתרימות הלווזים עולומיים אשר מכננו עצם יסודות וליל-היליה משך חדשים רבים, והושיטו עורה נאמנה לנודדי העם. דברים מהם נפלו חללי, וביט — הובילו אליו כל. הם עשו במפעלים מסירות ובאהנות ושמרו על פוחדר המפעל — — —

מ. צבי

הפליט

עליה ספלייט בוחר פלגן.
ויבא אל העיר העולה מן תחול,
בָּה שוקים שלואגים בפתחה לבקרים,
חולמות לבנות אל דקקה פתירות.
ויאכְּסַפֵּלִיט את גוףו כסלט
עלולה בו אל אל שמווקמן עקל,
וינקו גם לפוץ באנדר קיימים
טשחה שידע ושפלה בפודרים.
אף הואר על שוקים וחוץ לא רצץ
בעניין עצבות את איפת שפראות,
ונקיים כפוץ בתקיעת-שלפרו.
לא עניות את תחמול על תחרת-חשתנו.
ונקיי ישותו לעצמה מתנברת.

ביווה, למרות העזורה שהונסה מהגבינות ומוסדה אחרים, אף המצב הסងיטרי הרגין אותנו. הקיטוע תחנה לבירה רפואית, דרך עברו כל הבא. הינו בתקופה זו הכרם מעם מא"י, את כל הפלוגה שחקפה מאות עובדים, שעו בערך אנשי הספק ואנשי תגעה שעמדו בבחון הימיט הקשיט וזכה לא ליאוט בכל התנאים.

למרות התנאים הנוחים לבארה תקופה זו, הוועמדנו בפניו בעית קשות ומסוככות למדרי, שביל הגדייה העיקרי היה לציליה. חלק ניכר הגע ולבנון — דרך שבילים נסתרים ביערות, בסירות לאורך החוף ובדרבי עקלתון שונים. הרצים, בראותם את ארץם מוצפת פליטים יתוריהם לאלפיים, ניסו תחילת לעכב, לעצור بعد הורימתה, אך לא הועיל. אסרו מאות אונשיים, החזירים, אבל גלים חרדים שטפט מחדש. באין-אונים עמדו בפניו שמי זה של אלפי אנשים חולכים ליל-היליה, והפחד לא יעדרם, והכל לא ימעם. וירית לא יתירם לום. הם הולכים ונודדים ופוזרים כל מדרסים וכל שמרות-הגבול. הרצים לא עמדו, לא יכולו לעמוד בפניו הלחץ המכבר הזה. לא היה להם בראשיה אלא ליזור אפיקים להמשך הנדייה זה ולמנוע פשיטה פרעהה בתוך גבולות ארץם. וכך הופתענו ע"ז אחד הגנולוים האיפים והאנושיים ביוזר מצד העם הצביי ושלטונותיו החדש. אשר נתנו דשות מעבר לעם היהודי לכל אורך והגבול, העמידו לרשותם רכבות ובתי-מעבר, עוזרו לנידחים ברוחמים דברים ורנש אונשי בלתי-מצוין, למרות התקלות והטיבובים המדיניים שאנו עמד בפניה של נדרה זו. גם הוא הבין שאנו עמד בפניה ולא נרתע ממלחץ המדייני של אングליה שתבעה בתוקף את טנירת הגבולות.

וזמנם לא אחת צrisk היה להעמד בפרק ולשמוד על מחד ההליכה, להיאבק בסטרות ובכל מני צרים אחרים שהעתורו ביהודיים. שרשות גם מאות טפסרים יהודים היו מגינים בדרבי הבריהה לברגנזה, מולדמים ואלה מפולין, קנים עוזר והווורים ברכבי הריפורטראדייה לפולין. ידוענו, שמקרים בודדים אלה עלולים לסכן את כל מפלגנו, הנשען על האמון הבלתי-מוגבל בנו ובBOR מפעلغו ונחלמנו בכל כוחינו בגילויים אלה.

והיו כנופיות של פולנים שרדו לבסוף מפני השלטון, וניסו להשתמש בדרבי יציאתנו. ובמקרים בודדים נמצאו אף יהודים שנטענו ים לכך, ונספו לגונרים תעדות של יהודים. אף כאן התאכזרנו ונקטנו בכל אמצעי ההוריות כדי למנור, ולו גם מקרה אחד, של הסתננות כחות פאיסטיים.

היאבקותנו זו לא נעלמה מעיני השלטון הפולני ואמונה בנו לא נחרער, ואף שמלכתי היהה היה בבורונתו להגביל את עורתו בחורש אחד — נסכה העזורה המתחזמת עד לסתוק פברואר 1947.

בнтיחים נתוללה פרשה רוית ימורים ומצוקה באוסטריה. לא הינו מוכנים דיינו לגלי נודדים אלה, שהגיעו והציגו את יונת ואוסטריה. בשש חדש אחד הגיעו 40 אלף יהודים, ואחריכם, חודש חדש — שעשרות אלפיים. באומטריה היה בתקופה זו רק שלית אחד לקבצת המהונגים. לא היו לנו כל אמצעים כספיים. כוחות הציונים לא חשו לעורנו. רק במאוחר נעשה הלחץ על מוסדוז ואנדר"א הציגו שיכנסו עבqi הקורת. היהת זו, אםicia, תקופה של ריבע גועל ועינויים רבים.

וזאתה הדבר לא ייאזרו חחת את איזו-ויהם בפליין ובתקופת הווירט, החוגים הילו דים האנטיציוניט, אשר חשו מפני היקף ההליכה, ולא רצו להיגרך בעצם בזירתה זו. דגנו לתה פרטם רב למצב באוסטריה, הפיצו סיפוריו נועזה אמיצים ומוגזמים על העשיה במונאות. הוגית אלה עשו ככל שתה בירם כדי ללחוץ על השלטון שיפסיק בכוחו זורמת זו. גבר נס לחץ האנגלים, שהריבו איזומים בתחום הכלכלי והפוליטי. מайдך הילך ופחות לחץ

חַבְפָנִים

(5)

כֶּדֶר יְיָא

מרץ 1948 — אפריל 1949
אדר ב' תש"ח — ניסן תש"ט

ה ק י ב ר ע ה מ א ר ח ד
גדוד העבודה ע"ש יוסף טרומפלדור קיבוץ עין-חרוד
קיבוצי "השומר הצעיר" ותגניות הנועה קיבוצי עליה חלוצית, מעבר

